

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **V. P.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem Tyršova 64, Náchod, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Statek Stárkov s.r.o., se sídlem Stárkov 102, II) L. L., bytem V. D. X, H., III) V. H., bytem n. X. l. X, N. M. nad M., IV) město Hronov, se sídlem Čs. armády 5, Hronov, V) K. H., bytem V. D. X, H., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, čj. KUKHK-20959/DS/2018-2-Ma, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2020, čj. 30 A 103/2018-51,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2020, čj. 30 A 103/2018-51, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hronov (dále „správní orgán I. stupně“) na žádost osoby zúčastněné na řízení V) (dále „žadatelka“) rozhodnutím ze dne 4. 4. 2018, čj. MUHR/OM/1813/2018, určil, že „na pozemku stavební parcela č. XA v k. ú. V. D., v obci H., se nachází veřejně přístupná účelová komunikace o střední délce cca 23 metrů a o výměře cca 60 m² dle přílohy č. 1 tohoto rozhodnutí“. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“), která je vlastnící dotčeného pozemku p. č. st. XA, odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Následně podala stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že správní orgány rozhodovaly pouze o části komunikace, která vede od silnice III. třídy až k lesu, a to o části, která se nachází na pozemku p. č. st. XA. Ve zbylé části komunikace její vlastníci zřejmě akceptují, že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žadatelce šlo pouze o část pozemku p. č. st. XA, a to v souvislosti s užíváním pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X. Zmínila-li i zemědělské pozemky v severozápadní části obce, zdůraznila tím význam užívání části pozemku p. č. st. XA i pro potřeby jiných. K hájení zájmů vlastníků zemědělských pozemků však nebyla aktivně legitimována. Není proto vadou, jestliže v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou tito vlastníci a jejich pozemky výslovně vyjmenováni. Řešeno totiž bylo dopravní napojení objektu č. p. X na silniční síť přes část pozemku p. č. st. XA v kontextu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Užívání této části dalšími osobami pak je otázkou obecného užívání komunikace. Otázka věcných břemen zřízených ve prospěch nemovitostí právních předchůdců žadatelky zatěžujících pozemek p. č. st. XA je bezvýznamná. V době zřízení práva osobního užívání k pozemku p. č. st. XA, tj. dne 27. 10. 1987, totiž nemohl být tento pozemek zatížen žádným věcným břemenem. Dnem nabytí majetku do státního socialistického vlastnictví zanikla zástavní práva a věcná břemena na tomto majetku podle § 396 zákona č. 109/1964 Sb., hospodářský zákoník.

[4] Správní orgán I. stupně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že dotčená část pozemku p. č. st. XA je nejen jedinou dopravní cestou a přístupem k nemovitostem žadatelky, nýbrž že je užívána širokým okruhem uživatelů několik desetiletí. Přestože je odůvodnění stran otázky jediné dopravní cesty kusé, je s ohledem na obsah celého rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečné. Nadto stěžovatelka proti samotné cestě k těmto nemovitostem žadatelky přes část pozemku p. č. st. XA nic nenamítá. Krajský soud má s ohledem na výpovědi V. B. a M. K. a na snímky pozemkové mapy a letecký snímek z 50. let za prokázané, že dotčená veřejně prospěšná účelová komunikace existuje jak vcelku, tak v části pozemku p. č. st. XA, přinejmenším od 50. let 20. století. Její část na pozemku p. č. st. XA je jedinou dopravní cestou spojující nemovitosti žadatelky s ostatními pozemními komunikacemi. Stav této komunikace je stejný, jako byl před 70 lety. To je viditelné z leteckého snímku. Tento stav svědčí o tom, že cesta byla po celou dobu užívána nejen žadatelkou a jejími právními předchůdci, ale i dalšími vlastníky pozemků v daném prostoru či veřejností. Nebylo-li by tomu tak, zarostla by cesta travou. Tomu odpovídají i vyjádření dalších účastníků správního řízení.

[5] Není prokázáno, že by do přelomu tisíciletí předchozí vlastníci pozemku p. č. st. XA bránili vlastníkům pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X v jejím užívání za účelem přístupu k jejich nemovitostem nebo že bránili v užívání této cesty i jiným vlastníkům pozemků v daném prostoru. Jde o komunikaci, u níž již nelze zjistit, kterým z předchozích vlastníků byla obecnému užívání věnována. Jedná se proto o veřejnou cestu užívanou od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, a tedy o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009-66, č. 2012/2010 Sb. NSS). Ve správním řízení bylo prokázáno, že některý z vlastníků pozemku p. č. st. 12 dal konkludentní souhlas s užíváním cesty veřejností v minulosti před 1. 1. 1992, kdy se právo osobního užívání k tomuto pozemku změnilo na vlastnictví.

pokračování

Vázanost tímto souhlasem přešla postupně na stěžovatelku. Nebylo proto třeba jejího opětovného souhlasu. V době uzavření dohody o zřízení práva osobního užívání musela být tato skutečnost známa, neboť tato komunikace byla a je v terénu nepřehlédnutelná.

[6] Správní orgán I. stupně se v rozhodnutí zabýval otázkou nutné komunikační potřeby a uvedl, z jakých důkazů vycházel. Stěžovatelka vznesla dvě možné alternativní varianty cesty až v odvolání, aniž by je odůvodnila. Žalovaný správně uvedl, že podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odvolací orgán přihlíží jen k těm tvrzením a návrhům účastníka, které tento nemohl uplatnit dříve. Stěžovatelka přistupovala ke správnímu řízení povrchně. Neúčastnila se nařízených jednání. Z výsledků dokazování vyplývá, že jiná cesta k pozemku p. č. st. XB s objektem č. p. X nevede. Alternativní varianty uváděné stěžovatelkou (okolo kravína nebo ve D.) si krajský nedovede představit s ohledem na uspořádání daného území. Tyto varianty ani sama stěžovatelka neodůvodnila. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně přesný, určitý a srozumitelný, a to v kontextu jeho grafické přílohy. Protože je komunikace na pozemku p. č. st. 12 v ohybu, byla její délka vyjádřena střední délkou a tomu odpovídající plochou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření OZNŘ

[7] Stěžovatelka namítá, že skutkový stav, ze kterého vycházel správní orgán, nemá oporu v podkladech, které jsou součástí správního spisu. Správní rozhodnutí je proto nezákonné. Správní orgán I. stupně definoval veřejně přístupnou účelovou komunikaci neurčitě. Příloha č. 1 tohoto rozhodnutí není konkrétním zaměřením komunikace. Délka a šířka komunikace nebyly určeny. Správní orgány ignorovaly navržené důkazy prokazující, že daná komunikace nesplňuje parametry veřejně přístupné účelové komunikace. Řada podkladů založených ve správním spise svědčí opačnému závěru o charakteru dotčených staveb. Žadatelce svědčí právo přístupu k jejím nemovitostem ze zřízeného a existujícího věcného břemene. Pozemek p. č. XC je pro spoluvlastníky cestou z pozemku p. č. st. XA nikam, neboť dále pro ně nikam nepokračuje. Správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda někteří vlastníci pozemku p. č. XC vlastní za touto cestou další pozemky. K odstranění zápisu věcného břemene nedošlo, neboť se žadatelka odvolala a věcné břemeno nadále trvá. M. H. nevlastní v dané lokalitě žádné pozemky. Zda tam vlastní pozemky M. G. nebylo zjištěno. L. D. žádné pozemky navazující na komunikaci nevlastní. Město Hronov komunikaci nevyužívá a ta nenavazuje na další pozemek města. Pozemek p. č. XD nenavazuje na pozemek p. č. XC, nadto je přístupný po komunikaci p. č. XE. V. B. za cestou p. č. XC žádné pozemky nevlastní. Komunikace je patrná v terénu a na mapách, protože byla užívána žadatelkou a jejími právními předchůdci na základě věcného břemene. Výpověď V. B. a M. K. jsou bezvýznamné, neboť se vyjadřují k nemovitostem žadatelky. M. K. uvedl, že se kolem roku 2002 objevila přes pozemek brána. Brána zde však existovala již v roce 1990.

[8] Ve správním řízení nebyla zkoumána otázka alternativního přístupu. Nebyl proveden výslech, který by prokazoval skutečnou potřebu kteréhokoliv vlastníka sousedních nemovitostí tyto obhospodařovat a k tomu využívat pozemek p. č. st. XA. Otázku nesouhlasu vlastníka je třeba chápat z historického hlediska. Za minulého režimu bylo nemožné odporovat proti využívání cesty zemědělskými organizacemi. V roce 1987 nabyli pozemek p. č. st. XA právní předchůdci stěžovatelky. Užívání komunikace

v období od roku 1987 do 1989 nebylo prokázáno. Následně se již projevuje kvalifikovaný nesouhlas s užíváním komunikace, a to postavením brány. Bylo prokázáno užívání cesty z titulu věcného břemene, nikoliv však z důvodu naléhavé komunikační potřeby kohokoliv dalšího. Nebylo prokázáno, že by pozemek byl jakkoliv věnován k obecnému užívání a nebyla prokázána jedinečnost pozemku pro trvalé uspokojení nutné komunikační potřeby. Tvrdí-li krajský soud, že ve zbylé části komunikace její vlastníci zřejmě akceptují, že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, opomněl, že stěžovatelka je vlastnící pozemku p. č. XF. K jeho užívání však souhlas také neudělila. Vadou rozhodnutí správního orgánu je, že v něm nejsou další vlastníci a jejich pozemky vyjmenováni. Rozhodnutí je proto z hlediska těchto neznámých vlastníků a jejich potřeby užívání komunikace nepřezkoumatelné. Krajský soud bez jakýchkoliv podkladů zahrnul užívání pozemku z titulu věcného břemene pod užívání veřejné. Tvzení, dle kterého existence dohody o zřízení práva osobního užívání prokazuje, že nemohl být daný pozemek zatížen žádným věcným břemen, není ničím podloženo.

[9] To, že byla cesta využívána dalšími vlastníky pozemků a veřejností, nelze dovodit z leteckého snímku ani z pozemkové mapy. Nebylo prokázáno, že by šlo o veřejnou cestu užívanou od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby. Neexistuje důkaz, který by potvrzoval tvrzení, že některý z vlastníků dal konkludentní souhlas s užíváním části pozemku veřejností. Řešení otázky existence cesty nad pozemkem p. č. XG z fotodokumentace a leteckého snímku je nedostatečné. Možnosti přístupu po cestě od pily p. L., cestou okolo kravínu a cestou ve D. tak nebyly řešeny. Není podstatné, zda a kdy námítky alternativních cest zazněly. Povinností správního orgánu bylo postupovat podle zásady materiální pravdy a zkoumat všechny možnosti přístupu. Není podstatné, že si krajský soud nedovede představit alternativní připojení. Přístup k pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X není nutné řešit, protože je vyřešen soukromoprávně. Krajský soud formalisticky odepřel ochranu vlastnického práva stěžovatelky. Nezabýval se podstatnými aspekty projednávané věci. Napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť se krajský soud řadou žalobních námitek nezabýval.

[10] Osoba zúčastněná na řízení III) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že jako majitelka nemovitostí a přilehlé cesty nesouhlasí s uzavřením cesty nebo jakýmkoliv omezením přístupu k jejím pozemkům. Ty pronajímá k zemědělským účelům. Omezením přístupu by došlo k omezení práv dalších majitelů.

[11] Žadatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že existence veřejně přístupné účelové komunikace na části pozemku p. č. st. XA je prokázána. Tato komunikace splňuje všechny znaky, které musí ze zákona naplňovat. Pro vlastníky navazujících nemovitostí je jediným možným komunikačním napojením, které funguje od nepaměti. Existence veřejné cesty není pouze zájmem žadatelky, nýbrž je širším veřejným zájmem. Tvzení, že existují další přístupové cesty, je nepravdivé. Místního šetření, kde mohla toto tvrzení prokázat, se stěžovatelka nezúčastnila. Závěrem žadatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

III.1 Obecná východiska

[14] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda cesta vedoucí přes pozemek p. č. st. XA ve vlastnictví stěžovatelky je veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoliv. Nejvyšší správní soud považuje za účelné, s ohledem na vypořádání kasačních námitek (viz bod [21] a násl. tohoto rozsudku), úvodem uvést obecná východiska týkající se této problematiky. Tato východiska totiž ve správních rozhodnutích a v napadeném rozsudku řádně nezazněla, přestože jsou klíčová pro posouzení této otázky.

[15] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace *dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Pozemní komunikace jsou členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 téhož zákona). Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva (stát, kraj, obec), účelové komunikace mohou být ve vlastnictví soukromých subjektů.

[16] Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací *pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Komunikace bude mít ze zákona charakter účelové pozemní komunikace, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (viz bod [15] tohoto rozsudku) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené ve výše citovaném § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[17] Pro účelové pozemní komunikace platí stejně jako pro ostatní pozemní komunikace, režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 44/2011-99, č. 2370/2011 Sb. NSS, bod 26). Tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako účelové komunikace a umožnit na něj veřejný přístup, dochází k omezení jeho vlastnického práva. Nucené omezení vlastnického práva však zákon o pozemních komunikacích nespojuje s poskytnutím finanční náhrady (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Vlastník pozemku proto musí souhlasit s užíváním účelové komunikace veřejností. Jinak by se jednalo o neústavní porušení jeho vlastnického práva (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 33).

[18] Souhlas vlastníka může být buď výslovný, či konkludentní. Souhlasil-li však vlastník se zřízením účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva v takovém

případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci. Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. V případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku. Ti nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací (viz krajským soudem citovaný rozsudek sp. zn. 5 As 27/2009 a rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2009, čj. 1 As 76/2009-60, č. 2028/2010 Sb. NSS, bod 29 a 30, nebo ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 32/2012-42, č. 2826/2013 Sb. NSS, bod 28 a 30).

[19] Druhou judikturně dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Podle Ústavního soudu „[z] dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.“ (nálezn sp. zn. II. ÚS 286/06, bod 34). K prokázání nutné komunikační potřeby je proto třeba zjistit, zda k sousedním nemovitostem neexistuje alternativní přístup a zda užívání nemovitosti není zajištěno institutem soukromého práva, např. věcným břemenem (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2014, čj. 9 As 147/2013-48, bod 39). Postačí, vztahuje-li se nutná komunikační potřeba alespoň k jedné dotčené nemovitosti (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, čj. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, bod 11). Správní orgány zkoumají, zda alternativní dopravní cesta zajišťuje plnohodnotné komunikační spojení dotčených nemovitostí, zda je udržovaná, průjezdná i při špatném počasí a v zimním období a zda je vhodná pro nezbytný obslužný provoz nemovitosti většími vozidly (např. popeláři, fekální vůz, dovoz paliva, hasiči, vůz záchranné služby apod.) (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 5 As 3/2009-76). Alternativní cesta musí reálně existovat (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 8 As 32/2015-32).

[20] Souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace, u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť (rozsudek sp. zn. 6 As 213/2015).

III.2 Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[21] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatelka namítá, že krajský soud nevypořádal řadu žalobních námitek. Byť je tato námitka obecná a vágní, nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou,

pokračování

k níž Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat některou ze žalobních námitek.

[22] Stěžovatelka v žalobě namítla, že pozemku p. č. st. XB ve vlastnictví žadatelky svědčí právo z věcného břemene. Tvrdí-li žalovaný, že věcné břemeno zaniklo ze zákona v roce 1987, není zřejmé, proč je nadále uvedeno v katastru nemovitostí. V této souvislosti odkázala na § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého *je-li právo k věci zapsáno do veřejného seznamu, má se za to, že bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem. Bylo-li právo k věci z veřejného seznamu vymazáno, má se za to, že neexistuje*. K žalobě současně doložila výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 15. 8. 2018 na listu vlastnictví č. X, ze kterého vyplývá, že pozemek p. č. st. XA tíží věcné břemeno jízdy a hnaní dobytka ve prospěch pozemku p. č. st. XB. Krajský soud k této námitce v bodě 44 napadeného rozsudku uvedl, že dohoda o zřízení práva osobního užívání ze dne 27. 10. 1987 prokazuje, že pozemek p. č. st. XA nemohl být zatížen věcným břemenem, neboť dnem nabytí pozemku do státního socialistického vlastnictví zanikla věcná břemena na tomto pozemku podle § 396 hospodářského zákoníku (viz rekapitulaci v bodě [3] tohoto rozsudku).

[23] Nejvyšší správní soud shledal vypořádání této námítky krajským soudem s ohledem na níže uvedené skutečnosti za nedostatečné, neboť se z části míjí s její podstatou.

[24] Katastrální úřad pro Královehradecký kraj (dále „katastrální úřad“) provedl dne 20. 10. 2015 opravu chyby v údajích v katastru nemovitostí tak, že zrušil na listu vlastnictví č. X (vlastnictví stěžovatelky) a č. X (vlastnictví žadatelky) zápis věcného břemene jízdy a hnaní dobytka přes pozemek p. č. st. XA ve prospěch pozemku p. č. st. XB. Podle katastrálního úřadu zaniklo věcné břemeno v okamžiku, kdy pozemek p. č. st. XA přešel do vlastnictví státu v roce 1987, a to podle § 396 hospodářského zákoníku. S provedením opravy vyslovila nesouhlas žadatelka. Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 14. 4. 2016, čj. OR-420/2015-605, nesouhlasu nevyhověl a rozhodl tak, že zápis věcného břemene bude nadále zrušen. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně v nyní projednávané věci dále vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí katastrálního úřadu stěžovatelka nejspíše podala úspěšně odvolání. Správní orgán I. stupně totiž uvedl, že *„[p]aní H. se odvolala, protože v roce 2004 koupila nemovitost s tím, že věcné břemeno existovalo. V roce 2016 byla ‚opravena chyba chyby‘ a věcné břemeno bylo znovu zapsáno v původním znění i rozsahu.“* Rozhodnutí o odvolání není ve správním spise založeno. Z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 15. 8. 2018 založeného ve spise krajského soudu

nicméně vyplývá, že dotčené věcné břemeno bylo v době podání žaloby v katastru nemovitostí (znovu) zapsáno. To by nasvědčovalo tomu, že žadatelka odvolání podala, jak tvrdí stěžovatelka, a že s ním byla úspěšná.

[25] Namítla-li proto stěžovatelka v žalobě s odkazem na presumpci správnosti stavu zapsaného ve veřejném seznamu podle § 980 odst. 2 občanského zákoníku, že věcné břemeno nadále existuje, a tuto skutečnost doložila výpisem z katastru nemovitostí, měl se krajský soud správně zabývat tím, na základě čeho došlo k opětovnému zápisu věcného břemene do katastru nemovitostí a případně si v tomto směru vyžádat od účastníků řízení potřebné podklady pro rozhodnutí. Pouhé tvrzení, podle kterého dnem nabytí pozemku p. č. st. XA do státního socialistického vlastnictví zanikla věcná břemena váznoucí na tomto pozemku podle § 396 hospodářského zákoníku, nepředstavuje dostatečné vypořádání této žalobní námítky. Byť není vyloučeno, že k zániku věcného břemene došlo z důvodu tvrzeného krajským soudem, je třeba postavit na jisto, z jakého důvodu došlo k opětovnému zápisu věcného břemene do katastru nemovitostí. V tomto ohledu je tak napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se krajský soud dostatečně nevypořádal s výše uvedenou žalobní námítkou. Vyjasnění existence věcného břemene je klíčové pro posouzení nyní projednávané věci. Krajský soud totiž vzal pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. st. XA za rozhodující nutnou komunikační potřebu pozemku p. č. st. XB ve vlastnictví žadatelky. Bylo-li by však užívání nemovitosti žadatelky zajištěno institutem soukromého práva (věcným břemenem), nebyla by její nutná komunikační potřeba dána (viz bod [19] tohoto rozsudku). Je proto na krajském soudu, aby v dalším řízení existenci věcného břemene řádně posoudil, a to s ohledem na výše uvedené skutečnosti.

[26] Nejvyšší správní soud však v této souvislosti podotýká, že správní orgán I. stupně a žalovaný nevztahovali nutnou komunikační potřebu pouze k pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X ve vlastnictví žadatelky, jak nově učinil v napadeném rozsudku krajský soud. Naopak ji posuzovali i k pozemkům přilehlým k cestě p. č. XC, která navazuje na cestu vedoucí přes pozemek p. č. st. XA. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí výslovně uvedl, že „[n]ezbytnost jediné přístupové komunikace potvrdilo dalších 16 osob, pro které je jediným možným přístupem (příjezd zemědělskou technikou) k jejich nemovitostem – k obhospodařování pozemků.“ Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně však nevyplývá, konkrétně jaké osoby nutnou komunikační potřebu potvrdily a jakých nemovitostí se týká, přestože ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení obdržel od dotčených vlastníků vyjádření stran nutné komunikační potřeby a využívání dané cesty (č. l. 17 správního spisu). Vlastnictví těchto osob k nemovitostem nadto není žádným způsobem ve správním spise doloženo. Správní orgán I. stupně blíže konkretizoval pouze nutnou komunikační potřebu nemovitostí žadatelky, pozemku p. č. XD ve vlastnictví města Hronov a pozemku p. č. XH ve vlastnictví J. L. V tomto ohledu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně hraničně přezkoumatelné, neboť z něj alespoň částečně vyplývá, o jaké další vlastníky a nemovitosti se konkrétně jedná. Ze shromážděných podkladů ve správním spise nicméně nevyplývá, že by město Hronov a J. L. tyto nemovitosti vlastnili.

[27] Krajský soud vezme výše uvedené v potaz v dalším řízení. Měla-li by totiž stěžovatelka přístup k pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X zajištěn skrze věcné břemeno

pokračování

a je-li ve vztahu k dalším nemovitostem rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsáným způsobem neurčité, bylo by na krajském soudu, aby se zabýval nutnou komunikační potřebou pozemků p. č. XD a p. č. XH. V tomto ohledu by bylo na krajském soudu, aby dílčím způsobem doplnil dokazování (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) tak, aby bylo prokázáno vlastnictví J. L. a města Hronov k těmto pozemkům, pokud by tato skutečnost byla mezi účastníky sporná. Ostatně sám krajský soud v bodě 49 napadeného rozsudku uvedl, že „[m]á-li být totiž postupováno podle citovaného zákonného ustanovení [§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích – pozn. NSS], tak je nejprve třeba vymezit ty nemovitosti, o jejichž připojení na pozemní komunikace či jejich obhospodařování jde (parcelním číslem, vlastnickým vztahem, uvedením důvodů, z jakých příčin nemají spojení s ostatními pozemními komunikacemi nebo je nelze z těchto důvodů obhospodařovat). Nebylo by možno spokojit se pouze s obecným konstatováním, že cesta je využívána vlastníky sousedních či navazujících nemovitostí, aniž by bylo zřejmé, kterých vlastníků se tato věc vůbec týká.“ Netížilo-li by však věcně břemeno pozemek p. č. st. XA ve prospěch pozemku p. č. st. XB, postačovalo by, byla-li by podmínka nutné komunikační potřeby naplněna pouze ve vztahu k pozemku p. č. st. XB a objektu č. p. X (srov. výše citovaný rozsudek sp. zn. 6 As 213/2015, bod 11). Užívání komunikace dalšími osobami, které ve správním řízení tvrdily, že tato komunikace je nezbytnou spojnici k jejich nemovitostem, by pak bylo možné hodnotit pouze stran jejího veřejného užívání. Ve správním řízení totiž nebylo prokázáno, že by tyto osoby dotčené nemovitosti vlastnily, jak důvodně namítá stěžovatelka.

[28] Nejvyšší správní soud nicméně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že užívání komunikace dalšími osobami je pouze otázkou jejího obecného užívání z důvodu, že žadatelka nebyla k hájení zájmů dalších vlastníků aktivně legitimována. Byť je řízení o žádosti o deklaraci existence účelové komunikace podle § 142 odst. 1 správního řádu zahajováno na žádost konkrétního vlastníka nemovitosti, neznamená to, že by správní orgán nezkoumal nutnou komunikační potřebu ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví jiných osob jen z toho důvodu, že ty žádost nepodaly. Rozhodné totiž je, zda daná cesta naplňuje objektivní znaky účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tj. zda se jedná o pozemní komunikaci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Je-li proto ve správním řízení zjištěno, že komunikace spojuje i jiné nemovitosti, než ve vlastnictví žadatele, a že i u nich je naplněna podmínka nutné komunikační potřeby, je na správním orgánu, aby v rozhodnutí popsal, o jaké nemovitosti se jedná, kdo je vlastní a v čem spatřuje jejich nutnou komunikační potřebu. Zároveň bude na správním orgánu, aby si v tomto směru opatřil podklady nezbytné pro rozhodnutí (např. výpis z katastru nemovitostí prokazující vlastnictví osoby, která tvrdí nutnou komunikační potřebu ke své nemovitosti). To však nevylučuje, že nutná komunikační potřeba bude dána jen k jedné nemovitosti. Vlastníci těchto dalších nemovitostí pak jsou účastníky správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, čj. 8 As 254/2018-59, bod 16 a 32). Na deklaraci existence účelové komunikace proto nemá vliv, bude-li ve správním řízení prokázáno, že není dána nutná komunikační potřeba nemovitosti ve vlastnictví žadatele (např. z důvodu existence soukromoprávního titulu k užívání dotčeného pozemku). Rozhodné je, zda byla prokázána nutná komunikační potřeba ve vlastnictví některého z účastníků řízení. Veřejně přístupná účelová komunikace

totíž vzniká ze zákona, jsou-li naplněny výše uvedené podmínky (viz část III.1 tohoto rozsudku), bez ohledu na to, zda nutná komunikační potřeba svědčí nemovitosti ve vlastnictví žadatele nebo jiného účastníka řízení.

[29] Krajský soud v bodě 48 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že se jedná o komunikaci, u níž již nelze zjistit, kterým z předchozích vlastníků byla obecnému užívání věnována. Jedná se proto o veřejnou cestu užívanou od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby (blíže viz rekapitulaci v bodě [5] tohoto rozsudku). Nutnou komunikační potřebu, jak již bylo řečeno výše v bodě [26], však krajský soud posoudil pouze ve vztahu k pozemku p. č. st. XB a k objektu č. p. X. Protože však není postaveno na jisto, zda nutná komunikační potřeba ve vztahu k této nemovitosti je dána s ohledem na nevyjasněnou otázku existence věcného břemene, nemohl se Nejvyšší správní soud pro předčasnost věcně zabývat správností závěru krajského soudu o tom, že jde o veřejnou cestu užívanou od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby. Podotýká však, že ze snímků pozemkové mapy a z leteckého snímku nelze bez dalšího dovozovat, že cesta byla užívána blíže neurčitým okruhem osob. Ty totiž pouze prokazují, že cesta v daném místě existuje již od 50. let do dnes a že je používána. Důvodem jejího používání však mohla být existence věcného břemene ve prospěch pozemku p. č. st. XB.

[30] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené (viz bod [24] a [25] tohoto rozsudku) shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Zrušil jej proto a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se tak v tuto chvíli nemohl věcně zabývat tím, zda byl dán souhlas stěžovatelky s obecným užíváním pozemku p. č. st. XA, resp. zda jde o veřejnou cestu užívanou od nepaměti, a zda je dána nutná komunikační potřeba pozemku p. č. st. XB a dalších nemovitostí přilehlých k pozemku p. č. XC. Vada nepřezkoumatelnosti nicméně nebrání tomu, aby se soud zabýval námitkou neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a námitkou týkající se alternativních cest (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, *SÚD*).

III.3 Určitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně

[31] Stěžovatelka namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nekonkrétní, nepřesný a neurčitý. Příloha č. 1 tohoto rozhodnutí nepředstavuje konkrétní zaměření komunikace. Její délka a šířka nebyly určeny. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

[32] Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zní: „*na pozemku stavební parcela č. XA v k. ú. V. D., v obci H., se nachází veřejně přístupná účelová komunikace o střední délce cca 23 metrů a o výměře cca 60 m² dle přílohy č. 1 tohoto rozhodnutí*“. Přílohu č. 1 tvoří technická mapa pozemku p. č. st. XA a okolních pozemků p. č. XG, XI a XJ. V technické mapě s měřítkem 1:250 jsou dvěma růžovými čarami zakresleny viditelné body v terénu, které představují nepevněnou cestu. Na pozemku p. č. st. XA jsou růžové čáry nahrazeny modrými a prostor mezi nimi je modře vybarven. K tomu je uveden popis „*část veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku st. p. č. XA v k. ú. V. D., viditelná v terénu – střední délka cca 23 m, plocha viditelné komunikace v terénu cca 60 m²*“.

pokračování

[33] Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí *uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

[34] Správní řád rozlišuje výrokovou část rozhodnutí a výrok, který je její součástí. Výrok je výrazem vlastního autoritativního rozhodnutí správního orgánu o právu nebo povinnosti v otázce, která je předmětem správního řízení. Výrok rozhodnutí proto musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS, CET 21, bod 14, a rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011-118). Nejvyšší správní soud ve vztahu ke správnímu deliktu dovedl, že popis skutku může být podrobně rozveden v příloze rozhodnutí, je-li to třeba pro větší srozumitelnost a přehlednost jeho výroku. Přílohu je pak nutné považovat za součást výroku rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 As 55/2009-152, a sp. zn. 3 Ads 96/2011). Jde-li o určitost výroku rozhodnutí o žádosti o deklaraci existence účelové komunikace, je na silničním správním úřadu, aby na základě získaných podkladů (fotografie, mapy katastru nemovitostí, vyjádření účastníků řízení a dalších osob, místní šetření aj.) přesně specifikoval (případně i za využití geometrického plánu), kde přesně daná komunikace na dotčených pozemcích vede (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021, čj. 7 As 304/2021-68, bod 37).

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně přesný, určitý a srozumitelný. Z výroku jednoznačně vyplývá, na jakém pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace a jaké rozměry tato komunikace má. To, že správní orgán I. stupně uvedl, že střední délka je „cca 23 metrů“ a výměra „cca 60 m²“ nemá vliv na určitost a přesnost výroku. Jak totiž důvodně podotkl krajský soud, dotčená část cesty přes pozemek p. č. st. XA je v ohybu. Přesné určení střední délky cesty a její výměry by bylo proto obtížné. Rozhodné je, zda z výroku vyplývá, kde přesně se účelová komunikace na pozemku p. č. st. XA nachází. Správní orgán I. stupně v tomto ohledu odkázal na přílohu č. 1 rozhodnutí, kterou tvoří technická mapa (blíže viz [32] tohoto rozsudku). V ní je přesně, určitě a jasně zakresleno, kde se účelová komunikace na pozemku p. č. st. XA nachází. Tato příloha je součástí výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně obdobně, jako je-li v případě správního deliktu popis skutku pro větší srozumitelnost blíže rozveden v samostatné příloze. Grafickým znázorněním cesty v příloze je totiž postaveno na jisto, kde se účelová komunikace na pozemku p. č. st. XA přesně nachází.

[36] V technické mapě je podrobně zachyceno, kudy účelová komunikace přes pozemek p. č. st. XA vede, a jsou v ní uvedeny její rozměry. Komunikace tak je v technické mapě konkrétně zaměřena. Stěžovatelka ostatně blíže nenamítá, že by komunikace byla chybně zakreslena nebo že vede jinudy. Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti o tom, že zakres účelové komunikace v technické mapě odpovídá

skutečnosti. Jak totiž krajský soud důvodně uvedl, technická mapa podle § 2 písm. m) zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, je *mapové dílo velkého měřítka vedené na prostředcích výpočetní techniky s podrobným zákresem přírodních a technických objektů a zařízení vyjadřující jejich skutečný stav.*

III.4 Ostatní námitky

[37] Stěžovatelka namítá, že ve správním řízení nebyla vůbec zjišťována alternativní přístupová komunikace. Nebyla řešena cesta od pily pana L., okolo kravínu a ve D. Podle stěžovatelky není podstatné, kdy námitky alternativních cest ve správním řízení zazněly. Správní orgán měl s ohledem na zásadu materiální pravdy zkoumat všechny možnosti přístupu. Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nedůvodnými.

[38] Jak již uvedl krajský soud v bodě 52 a 55 napadeného rozsudku, správní orgán I. stupně se otázkou alternativní přístupové cesty (zjevně jde o cestu od pily pana L.) ve správním řízení zabýval. V protokolu o průběhu ústního jednání spojeného s místním ohledáním ze dne 11. 5. 2017 uvedl, že „*[k]omunikace slouží jako jediný přístup a příjezd k č. p. X a k dalším nemovitostem – pozemkům mnoha vlastníků. Neexistuje alternativní komunikace, která by zajišťovala příjezd k nemovitostem [...] Ohledání komunikace nacházející se na pozemcích XK, XL, XM a XN, který byla v průběhu řízení označena paní A. jako alternativní přístup – č.j. dokladu OM/1338/2016 ze dne 26. dubna 2016. Tato uvedená komunikace vede od silnice III/303 13 několik metrů téměř souběžně s posuzovanou komunikací, ale od domu č. o. X je podle mapy vzdálená cca 40 - 50 a je strmější.*“ K protokolu jsou přiloženy 4 fotografie, ze kterých vyplývá, že alternativní cesta k č. p. 31 nevede. Tento závěr posléze správní orgán I. stupně promítl do svého rozhodnutí. Již zaniklá cesta vedoucí přes pozemek p. č. XG pak není pro nyní projednávanou věc rozhodná. Alternativní cesta totiž musí existovat (viz bod [19] tohoto rozsudku). K prokázání neexistence této cesty je dostačující letecký snímek založený ve správním spise, jestliže sama zmocněnkyně stěžovatelky v podání ze dne 19. 7. 2016 uvedla, že tato cesta již zanikla, neboť nebyla udržována.

[39] Z výše uvedeného současně vyplývá, že správní orgán I. stupně při místním ohledáním nezjistil jinou alternativní komunikaci. Postupoval proto v souladu se zásadou materiální pravdy, dospěl-li k závěru, že alternativní komunikace neexistuje. Jak správně podotkl žalovaný a krajský soud, stěžovatelka poprvé až v odvolání namítla, že „*kromě cesty od pily p. L., jsou ještě další dvě cesty, okolo kravína nebo až ve D. Obě dvě jsou sice delší, ale nebude nikdo jezdit s hnojem atd. pod okny rod. domu.*“

[40] Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

[41] Účelem koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu je, aby se správní řízení pokud možno odehrálo před správním orgánem v prvním stupni. Do této fáze

pokračování

správního řízení proto také je zasazeno těžiště dokazování. Veškeré podstatné skutečnosti a důkazní návrhy by proto měly být účastníky řízení uplatněny již v řízení v prvním stupni. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 As 114/2012-27, v bodě 21 uvedl, že „*zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je opodstatněná zejména v případech, kde se jedná o řízení zahajovaná na návrh účastníka řízení. Výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 96/2008-115 uvádí, že je „v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.“ Z tohoto rozsudku patrně krajský soud vyvodil, že koncentrace řízení se aplikuje pouze na samotného navrhovatele, avšak takto úzce nelze tento závěr vnímat. Nejedná se totiž pouze samotného žadatele, ale povinnost dostát zásadě koncentrace řízení měli všichni účastníci, jež se účastnili řízení před správním orgánem I. stupně.“*

[42] Z uvedeného tak vyplývá, že se koncentrace řízení uplatnila i na stěžovatelku. Ta v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně měla dostatečný prostor pro to, aby namítala existenci alternativních cest okolo kravína a ve D., avšak neučinila tak. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nově namítla tyto alternativní cesty, aniž by blíže rozvedla, kudy a přes jaké pozemky tyto alternativní cesty vedou. Jednak je tato námitka značně obecná, neboť žalovanému bez znalosti dané oblasti nemohlo být zřejmé, jaké cesty má stěžovatelka na mysli, jednak byla uplatněna až poté, co bylo správní řízení zkoncentrováno. Žalovaný se jí proto nemusel zabývat. Ten nicméně k této námitce uvedl, že „*z protokolu o ohledání místa a z četných vyjádření dalších účastníků řízení se podává, že žádné jiné cesty, které by zabezpečily dopravní obslužnost nemovitostí v lokalitě, neexistují.*“ Vypořádal jí tak v mezích její obecnosti, přestože k těmto novým skutečnostem neměl přihlížet. Postupoval tak fakticky ve prospěch stěžovatelky i přes koncentraci řízení.

[43] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že se nezabýval nesouhlasem stěžovatelky s užíváním pozemku p. č. XF neboť ten není předmětem posouzení v nyní projednávané věci. Žádost o deklaraci existence účelové komunikace se totiž týkala pouze cesty na pozemku p. č. st. XA a v tomto rozsahu o ní také bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto (viz bod [1] tohoto rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu dospěl k závěru, že je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Zrušil jej proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku (zejména viz body [25] až [28] výše).

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. srpna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu